

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORȚII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

ȚINUTURI ÎN FLĂCĂRI

MOARTEA REGILOR

LORDUL PĂGÂN

TRONUL GOL

RĂZBOINICII FURTUNII

PURTĂTORUL TORȚEI

RĂZBOIUL LUPILOR

SPADA REGILOR

# BERNARD CORNWELL SPADA REGILOR

Traducere din limba engleză  
IOAN CIUPERCĂ

**LITERA**  
București

sora lui, Æthelflaed, în Mercia. Anglia de Est, care fusese regat danez, a fost cucerită, iar în orașele ei au fost ridicate fortificații. Edward a construit mai multe burguri de-a lungul graniței galeze și în Mercia pentru a descuraja raziile venite din vestul Northumbriei, unde se aflau cele mai puternice așezări ale vikingilor. Sigtryggr, viking și el, era rege al Northumbriei, cu capitala la York. Pentru a întregi ficțiunea, i-am mutat moartea cu trei ani mai devreme.

Fără nici o îndoială, regele Alfred visa o Anglie unită, England, un regat al celor care vorbeau „ænglisc”. Pare destul de simplu, dar, în realitate, unui locuitor din Kent îi era greu să înțeleagă engleza vorbită de cineva din Northumbria și invers, deși era una și aceeași limbă. Alfred era renumit pentru pioșenia lui, ca om care-și închinase viața Bisericii. Toți creștinii, saxoni, danezi sau vikingi, făceau parte din visul lui. Convertirea era la fel de importantă precum cucerirea. Atunci când a ajuns pe tronul tatălui său, Æthelstan a moștenit un regat și mai mare, un regat care-i includea pe mai toți vorbitorii de limbă engleză, dar mai exista acel regat răzvrătit, parțial creștin și parțial păgân, parțial saxon și parțial locuit de danezi și de vikingi: regatul Northumbriei. Soarta acestei țări va trebui să aștepte povestea care va urma.

Æthelstan a domnit cincisprezece ani și a desăvârșit unirea vorbitorilor de engleză. Nu s-a însurat niciodată și nu a avut moștenitori. I-au urmat la tron mai întâi Edmund, băiatul cel mare al lui Edward și al lui Eadgifu, apoi fratele mai mic al acestuia, Eadred. Am plasat lupta de la sfârșitul cărții la Crepelgate, Cripplegate; deși numele ne duce cu gândul la vremurile saxone, decretul lui Alfred care le-ar fi permis schizozilor să cerșească la această poartă nu a existat.

*Spada regilor* este ficțiune, dar ea ne aduce aminte de un proces prea puțin cunoscut: geneza unei țări numite Anglia. Nașterea ei va mai dura și se va dovedi sângeroasă. Dar Uhtred va trăi ca să-i fie martor.

## CUPRINS

Toponime.....	7
Partea întâi. MISIA UNUI NEBUN.....	11
Partea a doua. ORAȘUL ÎNTUNERICULUI.....	135
Partea a treia. LANUL DE ORZ.....	231
Partea a patra. RĂSUFLAREA-ȘARPELUI .....	313
Notă istorică .....	391

## Unu



*Gydene* lipsea.

Nu era prima dintre corăbiile mele care dispărea. Marea cea sălbatică se întinde cât vezi cu ochii, iar corăbiile plutesc ca niște coji de nucă pe necuprinsul ei. *Gydene*, al cărei nume înseamnă „Zeița“, se număra printre cele mai mici. Fusese construită la Grimesbi pe Humbre și fusese botezată *Holy Water*. Fusese folosită pentru pescuit timp de un an înainte ca eu să o cumpăr. Cum nu voiam ca printre corăbiile mele să fie una numită *Apă sfințită*, i-am dat un șiling unei fecioare pe care am pus-o să se ușureze în santină. Apoi am rebotezat-o *Gydene* și le-am dat-o pescarilor din Bebbanburg. În ziua în care *Gydene* nu s-a mai întors de pe mare, aceștia își aruncaseră năvoadele departe în larg. Era una dintre acele zile în care vântul bătea cu putere, cerul era întunecat, iar valurile înspumate loveau cu putere stâncile de pe insulele Farnea. Am presupus că se răsturnase, ceea ce făcea ca în micul sat Bebbanburg să avem încă șase văduve și de trei ori pe atâția orfani. Poate că ar fi trebuit să nu mă ating de numele corabiei. Toți marinarii știu ce soartă are o corabie atunci când îi schimbi numele. Dar ei știu și că udul unei fecioare poate schimba această soartă. Și, totuși, zii pot fi la fel de nemiloși ca marea.

Lui Egil Skallagrimmrson îi dădusem o bucată de pământ la granița dintre teritoriul meu și regatul lui Constantin al Scoției. Într-o zi se întorsese de pe mare cu un cadavru în burta drakkarului său, *Banamaðr*.

– Adus la mal pe Tuede, îmi zisese. E al Domniei Voastre, nu-i așa?

– Pe Tuede? l-am întrebat.

– Pe malul de miazăzi. L-am găsit acolo pe un banc de nămol. Pescărușii îl găsiseră înaintea mea.

– Văd.

– Era unul de-ai Domniei Voastre, nu-i așa?

– Da, am zis.

Cel mort se numea Haggar Bentson. Era pescar, cârmaci pe *Gydene*, un bărbat voinic, mare amator de bere, plin de cicatrice de pe urma prea multor încăierări, un certăreț care-și bătea nevasta, dar un marinar destoinic.

– Nu s-a înecat, nu-i așa? mă întrebă Egil.

– Nu.

– Și nu pescărușii l-au omorât, zise Egil pe un ton amuzat.

– Nu, am spus. Nu pescărușii l-au omorât.

Haggar fusese ciopârțit. Cadavrul îi era despuiat și mâncat până la os, mai puțin mâinile și ce mai rămăsese din chipul lui. Pe abdomen, pe piept și pe coapse se vedeau tăieturi adânci, făcute cu sălbătici, care fuseseră spălate de apa mării.

Egil atinse cu cizma o tăietură care despicasă pieptul lui Haggar de la umăr până la coșul pieptului.

– Aș spune că a fost omorât cu o lovitură de topor, zise el în cele din urmă. Dar cineva i-a tăiat mai întâi ouțele.

– Am observat.

Egil se aplecă deasupra leșului și-i desfăcu maxilarul. Deși era un om puternic, trebui să se forțeze mult pentru a-i deschide gura lui Haggar. Oasele scrâșniră.

– I-au scos și dinții, spuse Egil ridicându-se în picioare.

– Și ochii.

– Poate pescărușii au făcut asta. Cel puțin la un ochi.

– Dar i-au lăsat limba întregă, am zis. Bietul de el!

– Groaznic mod de a muri, oftă Egil, apoi se întoarse către intrarea în port. Eu cred că sunt două motive pentru care un om este torturat înainte de a fi omorât.

– Două motive?

– Poate că voiau să-și facă o plăcere în caz că el îi jignise cumva? zise el ridicând din umeri. Sau ca să-l facă să vorbească. Altfel de ce i-ar fi lăsat limba întregă?

– Cine anume? l-am întrebat. Scoțienii?

Egil se uită din nou la cadavrul sfărțecat.

– Poate că a supărat pe cineva, dar scoțienii au fost liniștiți în ultimul timp. Nu pare să fi fost ei. Sau poate a fost ceva personal. Un alt pescar pe care l-a înfuriat?

– Nu erau și alte corpuri sau resturi ale corabiei? am vrut să știu.

Echipajul de pe *Gydene* consta din șase bărbați și doi băieți.

– Doar nenorocitul ăsta. Dar și ceilalți pot fi pe acolo, plutind pe valuri.

Nu era mare lucru de spus sau de făcut. Dacă nu scoțienii capturaseră corabia *Gydene* însemna fie că fusese o incursiune vikingă, fie că o corabie frizonă, profitând de vremea de vară, voise să pună mâna pe încărcătura de hering, cod și eglefin. Oricine ar fi fost, *Gydene* dispăruse. Bănuiam că echipajul ei fusese legat pe băncile vâslaşilor de pe corabia tâlharilor, și această bănuială a devenit aproape o certitudine atunci când *Gydene* a fost aruncată de valuri pe țărmlul de la miazănoapte de Lindisfarena. Rămăsese doar scheletul ei fără catarge, care se legăna în bătaia valurilor ce-o aduseseră la țărml. Nu existau alte cadavre. Era doar o epavă pe care am abandonat-o pe acele nisipuri până când furtunile toamnei o vor rupe în bucăți.

La o săptămână după ce *Gydene* fusese zdrobită pe țărml, într-o zi calmă și fără vânt cum numai zeei ne puteau dărui, o altă corabie de pescari dispăru. Se numea *Swealwe*<sup>1</sup>. Ca și lui Haggar, comandantului ei îi plăcea să arunce năvoadele departe în largul mării. Am aflat despre dispariția *Rândunicii* atunci când au venit la Bebbanburg trei văduve însoțite de părintele Gadd, preotul știrb al satului.

<sup>1</sup> „Rândunică” în limba anglo-saxonă (n.tr.)

– A fost... începu el înclinându-și ușor capul.

Respect A fost ce? l-am întrebat, rezistând cu greu tentației de a-i imita sâsâitul.

Părintele Gadd era agitat, lucru care nu mă mira. Din câte auzisem, în predicile lui se plângea că nobilul care cârmuia satul era păgân, dar acum, când se afla față în față cu un păgân, curajul îl părăsise.

– Bolgar Haruldsen, stăpâne. El este...

– Știu cine este Bolgar, l-am întrerupt.

Bolgar era un alt pescar din sat.

– Zice că a văzut corăbii la orizont în ziua în care *Swealwe* a dispărut, stăpâne.

– Sunt multe corăbii care fac negoț, i-am zis. Ar fi fost ciudat dacă nu ar fi văzut corăbii.

– Bolgar spune că acele corăbii au mers spre miazănoapte, apoi către miazăzi.

Nu prea avea noimă ce îndruga bietul nătăng, dar până la urmă am priceput. *Swealwe* plecase pe mare, iar Bolgar, un bărbat cu experiență, o văzuse dispărând dincolo de linia orizontului. După puțin timp zărise vârfurile catargelor celor două corăbii urmărind-o pe *Swealwe*, oprindu-se puțin, apoi întorcându-se. *Swealwe* era dincolo de linia orizontului, așa că singurul semn vizibil al întâlnirii cu corăbiile misterioase era dat de vârfurile catargelor acestora în timp ce se îndreptaseră spre nord, se opriseră, apoi plecaseră spre sud. Și asta nu era deplasarea firească a unei corăbii de negoț.

– Ar fi trebuit să-l aduci pe Bolgar la mine, i-am spus preotului.

Apoi le-am dat niște argint văduvelor, iar preotului i-am dat doi penny pentru că-mi adusese vești.

– Care-s veștile? mă întrebă Finan în acea seară.

Stăteam pe o laviță în afara sălii mari din Bebbanburg și ne uitam peste meterezele din partea de răsărit la reflexia undui-toare a lunii în apele nesfârșite ale mării. Din interior se auzeau oameni cântând și răsând. Erau luptătorii mei, mai puțin cei

vreo douăzeci care stăteau de pază pe ziduri. Un vânticel ușor venit dinspre răsărit ne mângâia nările cu mirosul mării. Aici, la Bebbanburg, era o noapte liniștită. Pe pământurile lui domnea pacea de când trecusem, cu un an în urmă, peste coline și-l învinsesem pe Sköll în fortăreața lui cocoțată pe înălțimea dealurilor. După acea luptă îngrozitoare crezusem că vikingii erau înfrânți și că partea de vest a Northumbriei se liniștise. Dar aflaserăm de la călătorii care străbăteau trecătorile înalte că vikingii încă veneau, corăbiile lor cu flamura dragonului acostau pe țărmurile de vest și luptătorii lor își găseau acolo pământuri. Totuși, nici unul dintre ei nu-și spusese rege așa cum o făcuse Sköll și nici unul nu trecuse peste coline ca să intre pe pășunile Bebbanburgului. Fusese un an de pace. Constantin din Alba, cea pe care unii o numeau Scoția, era în război cu vikingii din Strath Clota conduși de un rege numit Owain. Owain ne lăsase în pace. Constantin voia și el pace cu noi până să-i învingă pe vikingii lui Owain. Era ceea ce tatăl meu numea o „pace scoțiană“. Erau doar incursiuni permanente și sălbatice pentru furtul de vite pentru care noi ne răzbunam călcând văile scoțiene ca să ne luăm înapoi vitele. Furam tot atâtea câte furau ei. Ar fi fost mai bine fără aceste incursiuni, dar, în vreme de pace, tinerii trebuie să fie învățați cum să se lupte.

– Vestea e că au loc expediții de jaf acolo, i-am zis făcând semn către largul mării. Au atacat două dintre corăbiile noastre.

– Întotdeauna sunt oameni porniți după pradă.

– Nu-mi place ce se întâmplă, am mormăit.

Finan, cel mai bun prieten al meu, un irlandez care puneă în luptă patima neamului său și priceperea zeilor, izbucni în răs.

– Simți o duhoare în nări?

Am încuviințat dând din cap. Știu că sunt momente când ceea ce trebuie să știi vine de te miri unde: din negurile nefinței, dintr-o emoție, dintr-o mireasmă pe care nu o cunoști, dintr-o temere fără vreun motiv anume. Zeii ne apără și ne trimit furnicături în simțuri, semn că în spatele unei priveliști încântătoare se ascund nelegiuți aducători de moarte.

- De ce l-au supus la cazne pe Hagggar? l-am întrebat.

- Pentru că era o bestie nemiloasă, firește.

- Era, într-adevăr. Dar mi se pare că e mai rău decât atât.

- Ce ai de gând să faci?

- Să merg la vânatoare, bineînțeles.

- Te plictisești? mă întrebă el izbucnind în râs. Cum nu i-am răspuns, rase iarăși: Te plictisești și cauți un motiv să te joci cu *Spearhafoc*.

Era adevărat. Voiam s-o scot pe *Spearhafoc* în larg. Așa că voi pleca la vânatoare.

*Spearhafoc* își primise numele după cel al uliilor-păsărari care-și făceau cuiburile în rariștile din Bebbanburg. La fel ca aceștia, avea toate calitățile unui prădător. Era lungă, avea traverse joase și o proră trufașă pe care trona un cap de uliu-păsărar cioplit în lemn. Pe băncile ei încăpeau patruzeci de vâslași. Fusese construită de către doi frați frizoni care plecaseră de pe tărâmurile lor și deschiseră pe malurile estuarului Humbre un atelier unde construiau corăbii. Acolo o făuriseră pe *Spearhafoc* din lemn solid de stejar și de frasin adus din Mercia. Îi făcuseră carena din unsprezece scânduri lungi bătute în cuie pe fiecare parte a ramei, apoi îi puseră un catarg din lemn flexibil de pin din Northumbria pe verga căruia se unduia mândră o pânză. Mândră, căci pe ea era simbolul meu, simbolul Bebbanburgului, capul de lup fioros. Lupul și uliul-păsărar, amândoi vânători, amândoi sălbatici. Chiar și Egil Skallagrimmson, care, ca cei mai mulți dintre vikingi, disprețuia corăbiile saxone și pe marinarii saxoni, îmi spusese cu jumătate de gură: „Și totuși nu-i chiar saxonă, nu-i așa? E frizonă!”

Saxonă sau nu, în zorii zilei *Spearhafoc* a lunecat ușor prin canalul îngust al portului din Bebbanburg sub un cer încețoșat de vară. Trecuse o săptămână de când aflasem veștile despre *Swealwe*, o săptămână în care pescarii mei nu se mai îndepărtaseră prea mult în larg. Plutea un aer de teamă peste tot de-a lungul coastei. *Spearhafoc* pleca să aducă răzbunare. Apele

mării se retrăgeau la reflux. Nu era nici pic de vânt. Vâslașii mei trăgeau cu putere pentru a împinge corabia împotriva curentului, lăsând în urmă un siaj larg. Se auzeau doar scârțâitul vâslelor în furcheți, clipocitul apei de-a lungul carenei și al valurilor mici care se rostogoleau ușor pe țarm și țipetele deznădăjduite ale pescărușilor rotindu-se pe deasupra măreței fortărețe Bebbanburg.

Patruzeci de oameni trăgeau de vâslele mari, alți douăzeci stăteau ghemuiți fie între bănci, fie pe platforma de la proră. Toți erau îmbrăcați în zale și aveau armele asupra lor. Sulițele, topoarele și spadele vâslașilor erau puse morman la mijlocul corabiei împreună cu grămada de scuturi. Finan și cu mine stăteam pe mica punte a cărmei.

- Poate o să bată vântul ceva mai târziu, zise el.

- Sau poate nu, am mormăit.

Finan nu se simțea niciodată în apele lui atunci când se afla pe mare și nu-mi înțelesese niciodată pasiunea pentru corăbii. În acea zi mă însoțea doar pentru că o bătălie se arăta la orizont.

- Cu toate astea, cred că cel care l-a omorât pe Hagggar a dispărut de mult, spuse el în timp ce ieșeam din canalul portului.

- Probabil, am fost eu de acord.

- Înseamnă că ne pierdem timpul degeaba.

- Probabil că da.

*Spearhafoc* își ridica prora la mișcările unduitoare ale valurilor mării, ceea ce-l făcu pe Finan să se prindă cu mâinile de etambou pentru a-și ține echilibrul.

- Așază-te și bea niște bere, i-am spus.

Navigam sub soarele care se înălța. Pe măsură ce se încălzea, dinspre apus începu să adie un vânt ușor, potrivit pentru a face capul lupului să înainteze. Vâslași se odihneau satisfăcuți de faptul că *Spearhafoc* se unduia pe marea aproape liniștită. Uscatul se pierduse în ceață în spatele nostru. Am întâlnit vreo două bărci de pescuit pe lângă insulele Farnea, dar, de îndată ce am înaintat în larg, nu am mai zărit nici catarge, nici carene. Părea că suntem singuri pe lume. În cea mai mare parte

a timpului am putut lăsa văsla-cârmaci în voia ei, căci corabia ne ducea singură ușor înspre răsărit. Vântul umfla vela. Cei mai mulți dintre oamenii mei adormiseră sub căldura soarelui care se ridica pe cer.

Zorii genezei. Așa cred că trebuie să fi fost Ginnungagap<sup>1</sup>, acel hău dintre cuptorul din ceruri și gheața de dedesubt, prăpastia în care s-a născut lumea. Navigam printr-un pustiu albastru-cenușiu în care gândurile-mi pribegeau agale, asemenea corabiei pe care ne aflam. Finan dormea. Din când în când, atunci când vântul nu mai adia, vela se lăsa, apoi, când briza revenea, se umfla cu un zgomot surd. Singurul semn că ne mișcam era clipocitul siajului lui *Spearhafoc*.

În acea pustietate, eu mă gândeam la regi și la moarte. Căci Edward încă era în viață. Edward, care se autoproclama-se *Anglorum Saxonum Rex*, regele anglilor și al saxonilor. Era regele Wessexului, al Merciei și al Angliei de Est. Încă mai trăia. Fusese bolnav, se însănătoșise, se îmbolnăvisese din nou. Se zvonea că e din nou pe moarte. Jurasem ca după moartea lui să omor doi oameni. Făcusem această promisiune, dar nu știam cum mi-o voi putea ține.

Ca să mi-o pot ține ar fi trebuit să plec din Northumbria și să mă afund departe în Wessex. Iar acolo, în Wessex, eram Uhtred păgânul, Uhtred cel fără Dumnezeu, Uhtred trădătorul, Uhtred Ealordeofol, adică Tartorul Diavolilor, cel mai adesea fiind numit Uhtredærwe, Uhtred Nelegiuitul. În Wessex aveam dușmani de temut și puțini prieteni, ceea ce însemna că puteam alege între numai trei căi. Puteam năvăli cu o mică armată, care ar fi fost ușor înfrântă, puteam să mă duc doar cu câțiva oameni, punându-mă în primejdia de a fi descoperit, sau puteam să-mi încalc jurământul. În primele două cazuri mi-aș fi

<sup>1</sup> Nume dat unei vaste genuni care, în mitologia nordică, separa cele două lumi primordiale, Niflheim și Muspellheim, respectiv regatul gheții și cel al focului, înainte de facerea lumii (n.tr.)

riscat viața; cel de-al treilea mi-ar fi adus pe cap rușinea unui om care și-a încălcat cuvântul, rușinea sperjurului.

Eadith, soția mea, nu avea nici o îndoială în legătură cu ceea ce trebuia să fac.

– Încalcă jurământul, îmi spusese cu acreală în glas.

Stăteam întinși în camera noastră de lângă sala mare de la Bebbanburg. Tăcut, îmi pierdusem privirea spre căpriorii din tavan înnegriți de fum și de umbrele nopții.

– Lasă-i să se omoare între ei, mă îndemnase ea. Asta-i o înfruntare între cei de la miazăzi, nu ne privește pe noi. Noi suntem în siguranță aici.

Avea dreptate, eram în siguranță la Bebbanburg, dar sfatul ei nu-mi plăcea deloc. Zeii țin minte jurămintele pe care le facem, și încălcarea acestora îi mânia îngrozitor.

– Ai de gând să mori pentru un jurământ prostesc? mă întrebase ea furioasă. Asta vrei?

Voiam să trăiesc, dar voiam să trăiesc fără stigmatul sperjurului.

Am fost scos din această dilemă de *Spearhafoc*, care înainta mai repede acum, împinsă de vântul care începuse să bată din nou. Am prins văsla-cârmaci cu mâna și am simțit freamătul apei prin mânerul lung din lemn de frasin. Cel puțin de data asta, alegerea era simplă. Niște necunoscuți îmi căsăpiseră oamenii, iar noi plecaserăm să căutăm răzbunare pe o mare ondulată de vânt care reflecta miriade de sclipiri ale razelor de soare.

– Suntem încă acasă? mă întrebă Finan.

– Credeam că dormi.

– Moțăiam, mormăi el, apoi se ridică în picioare și se uită de jur împrejur. E o corabie acolo.

– Unde?

– Acolo, îmi răspunse arătând către miazănoapte.

Finan avea cea mai bună vedere dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut. Îmbătrânea și el, ca și mine, dar vederea îi era la fel de pătrunzătoare ca întotdeauna.

– Văd doar catargul fără pânze, îmi mai spuse.

Am privit prin ceață, dar n-am văzut nimic. Apoi mi s-a părut că zăresc o pâlpăire în aerul spălăcit, o linie tremurătoare ca un desen în cărbune. Un catarg? L-am pierdut din vedere, m-am uitat din nou, l-am văzut iar. Am virat către nord. Vela a crâcnit, însă am schimbat direcția, iar *Spearhafoc* s-a înclinat din cauza vântului și apa mării i-a lovit cu putere flancurile. Oamenii mei s-au pus în mișcare, treziți din somn de însuflețirea neașteptată a navei, și s-au întors toți pentru a se uita la corabia din depărtare.

– Nu are vele, zise Finan.

– Văslesc împotriva vântului, am spus. Trebuie să fie o corabie de negoț.

Nici n-am terminat bine de vorbit, că linia tremurătoare de la linia orizontului dispăru, în loc apărând o velă. Am urmărit-o atent, căci o puteam vedea mult mai clar decât se distingea catargul.

– Se întoarce către noi, am zis.

– E *Banamaðr*, l-am auzit spunând pe Finan.

M-am pomenit răsând.

– Ai vedenii.

– Nu, nu, zise Finan. Are un vultur pe velă, este Egil.

– Asta vezi tu?

– Tu nu vezi?

Cele două corăbii se îndreptau una către cealaltă. Acum puteam distinge ușor diferența dintre albul filei superioare dintre proră și pupă, care fusese dată cu var, și culoarea mai închisă a scândurilor etravei. Puteam vedea, de asemenea, conturul vulturului cu aripile larg deschise desenat pe velă și capul de vultur care trona la proră. Finan avusese dreptate. Era *Banamaðr*, „ucigașul“. Era corabia lui Egil.

Cum *Banamaðr* se apropiase, am coborât vela și am lăsat-o pe *Spearhafoc* să plutească pe loc în apele agitate ale mării. Era un semn pentru Egil ca să se apropie de tribord. L-am privit cum cotește spre noi. Corabia lui era mai mică decât *Spearhafoc*, dar la fel de frumoasă, o navă frizonă potrivită

pentru incursiuni. Era mândria lui Egil, care, ca orice viking, era cel mai fericit om atunci când se afla pe mare. Valurile se spărgeau de etrava ei. În timp ce era coborâtă vela cea mare, se îndreptă către babordul nostru. Un om de la prora lui *Banamaðr* aruncă o frânghie, o alta zbură dinspre pupa. Egil strigă la oamenii lui să întindă niște pânze pe copastie, astfel încât să nu se frece și să se zgărie la atingerea cu corabia noastră. Apoi rânji la mine.

– Cu ce treburi pe aici? îmi strigă.

– Pierd vremea, i-am răspuns.

– Sau poate nu.

– Dar tu?

– Îi caut, bineînțeles, pe nemernicii care ți-au luat corăbiile.

Pot veni pe puntea ta?

– Hai!

Se uită în jos la mișcarea valurilor, apoi făcu un salt peste bord.

Egil era viking, păgân, poet, marinar și războinic. Era la fel de înalt ca mine. Părul blond și lung îi flutura în vânt. Nu avea barbă, iar bărbia îi era la fel de ascuțită ca prora unei corăbii-dragon. Avea ochi pătrunzători, un nas ca lama unui topor și o gură pe care deseori înfloreau un zâmbet. Bărbații îl urmau cu înflăcărare, femeile, cu și mai multă ardoare. Îl știam de doar un an, dar ajunsese să-l plac și să am încredere în el. Era destul de tânăr, îmi putea fi chiar fiu. Adusese cu el șaptezeci de vikingi care-mi juraseră supunere drept mulțumire pentru pământul pe care li-l dădusem pe malul de sud al râului Tuede.

– Ar trebui să mergem spre miazăzi, îmi spuse Egil cu un glas vioi.

– Spre miazăzi?

Înclină din cap către Finan și-i zise:

– Bună dimineața, stăpâne.

Întotdeauna i se adresa cu „stăpâne“, spre amuzamentul amândurora. Se uită iarăși la mine.